

„Lombom, ami lehullt, sohse hajt ki . . .
Óh jaj, meg kell halni, meg kell halni!”

Babits Mihály

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy a szeretett férj és édesapa

Dr. HEGEDŰS FERENC

ny. igazgató

életének 62. évében, boldog házasságának 35. évfordulóján július 18-án
súlyos betegségben elhunyt.

Temetése Hatvanban az újhatvani temetőben

1983. július 27-án 15 órakor lesz.

A gyászoló család

EMLÉKE SZÍVÜNK BEN ÖRÖKKÉ ÉL!

Táviratcím: Dr. Hegedűs Ferencné, 1119 Bp. XI., Bikszádi utca 9/a

Dr. Hegedűs Ferenc
(1922-1983)

Szegényparaszti családban született. A falujukba költözött egyetemi tanár segítette gimnáziumi tanulmányait. Végül a legmagasabb állami ösztöndíjat is kiérdemelte.

A hatvani gróf Klebelsberg Kunó Gimnázium diákjaként érlelődött meg benne a pedagógus pálya szeretete példamutató, kiváló tanárai hatásai nyomán.

Jeles érettségi bizonyítványával 1940 őszén így vezetett útja Budapestre a Pázmány Péter Tudományegyetem Bölcsész Karának Huszti, Thinemann, Schwartz professzorok által vezetett latin-német szakára. Egyetemi évei alatt meg kellett küzdenie a létfenntartásáért. Ösztöndíjat pályázott és nyert el, diákok korrepetálását vállalata. Felvételt nyert a Győrffy István Kollégiumba, ahol nagy hangsúlyt kapott a népi hagyományok ápolása, a közösségi szellem, a világnézet formálása. Zsindely Ferencné Tüdős Klára támogatásával és az általa tervezett zsinóros fekete ruhában a néptánc csoport kulturális seregszemléin vett részt Weimarban és Firenzében. Ettől datálódik egy firenzei olasz családdal ma is fennálló barátsága a családnak.

1942-ben ösztöndíjat nyert a heidelbergi egyetemre, ahová a magyar hatóságok katonaköteles kora miatt nem adták meg a kiutazási engedélyt. Budapesti egyetemi tanulmányait 1944 őszén katonai behívó szakította meg. Egerbe, Érsekújvárra, onnan Németországban hurcolták őket. Kiképzés alatt álltak, bevetés nélkül westphaleni hadifogságba került századával. 1946-ban tért haza, 1948-ban befejezte az egyetemet, tanári diplomát és német nyelvészetből doktorátust szerzett. Ugyanabban az évben megházasodott, felesége ének-zene tanár. 1949-ben leányuk született, akkor kapott lakást a XI. kerületben.

Tanári pályája első két éve a XIII. Gömb utcai iskolához kötötte. 1951-ben áthelyezték a XI. Váli utcai iskolába. A kerület több iskolájában dolgozott, 1953-tól mint igazgató.

A Bartók Béla út 141 sz. általános iskolában megszervezte és kiharcolta a feltételeit a zenei tagozat beindításának. Kodály pedagógiai útmutatásai alapján ez az iskolatípus országszerte kimagasló eredményeket ért el. 1963-ban az Egry József utcában épült új iskola vezetésére kapott megbízást, különös tekintettel az angol tagozat megszervezésére. Aktívan vett részt a kerület oktatási-nevelési programjában. A szakmai munkaközösségek megalakulásakor az igazgatói munkaközösség vezetésére kapott megbízást, melyet több mint 10 évig eredményesen végzett. Az OPI által kidolgozott kísérletekbe folyamatosan bevonta a saját és a kerület más iskoláit. A kerületi oktatási bizottság tagjaként része volt a pedagógiai könyvtár, az oktatástechnikai bázis létrehozásának gondolatától a megvalósításig a Kaffka Margit Gimnáziumban. Részt vett az Ókortudományi Társaság munkájában. Munkáját egyebek között miniszteri dicsérettel és „Kiváló tanár” kitüntetéssel ismerték el.

Az általános iskola igazgatói munkaköre nem tette lehetővé eredeti szakmai képzettségének - a nyelvek oktatásának - gyakorlatát. A francia és olasz nyelv szinten tartására 1963-ban Besanconban francia, 1964-ben Firenzében olasz nyelvi nyári egyetemen vett részt.

Húsz éves igazgatói gyakorlata és a közoktatás-politikai kérdésekben való jártassága alapján 1972-ben a József Attila Gimnázium megüresedett igazgatói állását pályázat útján nyerte el.

Az általános iskolából jött igazgatót a testület egy része nehezen fogadta el. A koncepcióját és a munkastílusát megértők támogatták, miközben több alaptalan rágalmat kellett kivédenie, megcáfolnia. Egészségének megromlásával érezte, hogy fogy az energiája és négy év után igazgatói megbízatásáról emiatt lemondott.

Az 1982. évi nyugdíjba vonulásáig mint címzetes igazgató az Oktatástechnikai Bázis vezetőjeként dolgozott. 1983. júliusában hunyt el.

Budapest, 2008. február 25.

Összeállította: Dr. Hegedűs Ferencné

Tanártársa búcsúztatta a hatvani temetőben, 1983. július 27-én.

Tisztelt Igazgató úr, kedves Feri bátyám!

Az ember titok. Az egyes ember egyszeri titok. Mert mélysége és áttekinthetetlen-kiismerhetetlen bonyolultsága nem tárulhat fel a rövid emberi élet során. Egyszeri marad és megismételhetetlen. Ezért csoda.

Te is csoda voltál. Próbállak összeállítani az emlékek homályosuló elemeiből, úgy, ahogyan négyéves együttlétünk során számomra megnyilatkoztál.

Mindenekelőtt küzdelmekkel eljegyzett életed, a megszenvedett sors tűnik elém. Méltó gyermeke voltál századunknak. Megpróbált az Idő!

Legszebb éveidet a háború keresztelte, pályakezdő lelkesedésedet a Történelem parancsolta vissza. A sokat-csalódottak nemzedékéhez tartoztál, tartozhattál. Van egyfajta méltóság is ebből benned, dac, kihívás és elszánt szembenézés.

Nem szeretted, ha valaki mafla, határozatlan, tedd-ide-tedd-oda módon vezeti dolgait. Az a meglett ember - vélted -, aki tudja mit akar. És azt is: mit ér ő maga s a munkája!

A teljes odaadás, a fáradhatatlan és következetes munkavégzés volt az ideálad, eszményed. Annak az Ügynek a maradéktalan szolgálata, amelyre feltetted az életedet. Az élet - számodra, a Te nemzedéked számára - még elszámolásra készítő /és kényszerítő/ ajándék volt. Ebből a mentalitásból nőtt ki a szolgálat szelleme.

Három meghatározó erőforrást látok magatartásod és életviteled mögött. Az elbocsátó népi közösségét, amely a hűséget oltotta beléd és a népmesei legkisebb fiú bravúros élethitét; a Gyóttfy-kollégium cselekvő embert nevelő történelmi küldetéstudatát; és a Pázmány nevét viselő egyetem európai műveltségátárát.

Ha a német kultúra goethei öröksége közel is került Hozzád, - azért a Te igazi szellemi otthonod a mediterrán dél volt. A horatiusi „arany középszer”, a vergiliusi bukolika, az

ovidiusi metamorfózis gyönyört keltő pompája és a köztársaságkori Róma erkölcsi ideálja. A római férfi. Így, jelképesen.

Ezért érezted otthon magad Itália kék ege alatt, a Mátra erdejében, és a fiatalságodat, töretlen hitedet idéző latin auktorok társaságában.

Olvasmányaid békéjét még a családi körben és a természetben találtad meg. Másutt egyre kevésbé.

Mert a pedagógiával jegyezted el magad, és a nevelés hűtlen kedvessé vált „csodálatosan alacsony és szellemtelen” századunkban... Akaratgyengeség és célvesztettség uralja ma berkeit. Ezért érzi magát benne egyre idegenebbül mindaz, aki egyetemes célok alá rendelten tanult meg dolgozni és élni.

Mennyit szenvedtél azoktól, akik ellepték a hazai oktatásügy katedráit! A csak piaci árakat ismerő vámosoktól, a hazátlan farizeusoktól és a lélek nélküli írástudóktól.

Mert igaz emberséged sem a göggel, sem a cinizmussal, sem az árulással nem tudott egyezkedni – soha!

Így éltél álarcosan. Mint korunk humanistái.

Itt már leveheted az álarcot, megmutathatod igazi arcodat, visszatérhetsz vállalt és vallott gyökereidhez. Lehetsz egyszerű, természetes és őszinte. Ne rejtőzködj többé!

Mert igazában ilyen voltál. Ezért kerested nyugtalanul a belső békét és harmóniát. A csendet. Mindenféle látványosság és nyilvánosság kizárásával.

A titokzatosság és kiismerhetetlenség most oldódik. Közös sorsunk küszöbénél a lélek megmutathatja igazi önmagát. Beismerő vallomást tesz – az utolsó szó jogán:

/ ahogyan Babits sóhajtja/

Óh jaj, hova bújhatsz, te magadnak-réme,
amikor magad vagy az Itélő kéme?!
Strucc-mód fűr a percek vak fővenye alá
balga fejünk, -s így ér a félig-kész Halál,
s akkor mivé leszünk mi?...

Szenvedni annyi, mint diadalt aratni:
óh hány éles vasnak kell rajtunk faragni,
míg méltók nem leszünk, hogy az Ég királya
beállítson majdan szobros csarnokába...

Vigasztaljon Téged és bennünket is sorsunk egyetemességének büszke öntudata. Emberségünk, összetartozásunk biztosítéka ez. Szenvedésre lettünk. Ahogyan Simone Wiel megfogalmazta: „ártatlannak lenni annyi tesz, mint magunkra venni a világ minden terhét.”

Köszönjük életed vonzó példáját: a hűséget, a vívódást, a soha-meg-nem-elégedés bizalmát.

Pax tecum.